

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ก่อกกรรมก่อเวร

เรื่องผลแห่งการภาวนาพูดออกมานี้ทางโลกเขาหาว่าโง่ว่าอวด ไอ้กิเลสตัณหา พวกสัว่มพวกถ่านออกเฟ้นฟ้านเต็มบ้านเต็มเมืองดีทั้งนั้น ไม่มีใครว่าโง่ว่าอวดเพราะใครก็มีเต็มตัวทุกคนๆ ไม่ทราบว่าจะใครจะอวดใคร แต่ทางภาคปฏิบัติทางศาสนา พระมีหลายประเภท พระในบ้าน พระในเมือง พระกรรมฐาน พระมุ่งธรรมมุ่งธรรมมุ่งมรรค ผลนิพพานจริงๆ พวกนี้เด็ดมาก การอยู่การกินการใช้สอยท่านไม่กังวล จิตใจดิ่งๆ ใส พระนิพพาน ดิ่งใสอรรถใสธรรม ไม่มีอะไรเป็นอุปสรรค

ขอให้จิตใจกำลังใจดิ่งเข้าตรงไหนทะเลลเลยเสีย ไม่มีเป็นอุปสรรคได้ถ้ากำลังใจไปตรงไหน กำลังใจจึงสำคัญมาก กำลังใจทางชั่วเหมือนกัน ชั่วคนได้สุดๆ ร้อนๆ เลย กำลังใจไปทางดีก็ฆ่ากิเลสได้สุดๆ ร้อนๆ เหมือนกัน แต่ฆ่าอะไรก็ตามสู้ฆ่ากิเลสเจ้าของไม่ได้ ฆ่ากิเลสเจ้าของแหม หนักมาก แป๊บเดียวมันเอาเครื่องมือจับยื่นใส่มือให้ตีหน้าผากเจ้าของ กิเลสมันฉลาด โมโหให้เขาก็คือโมโหตัวเอง นั่น ฆ่าเขาคือฆ่าตัวเอง มันเร็วระกิเลส ไม่ทัน

สติปัญญาถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาแยบพิบัตินั้นๆ เกิดไม่ได้ นี่ละภาคปฏิบัติ เวลาธรรมทันกิเลสแล้วทันอย่างนั้น กิเลสเหี้ยมบรรณนี้ คิดเท่าไรเอาจนตายก็ยังดีเรื่อยๆ ไป เมื่อธรรมมีกำลังแล้วคิดปีบดับปั๊บๆ สุตท้ายก็ม้วนเสื่อตัววิชชาภายใน ไม่มีความคิดปรุงอันใดที่เป็นพิษเป็นภัย เป็นชั้นธรรมาจารย์ๆ ความคิดความปรุงเป็นชั้นธรรมาจารย์ๆ ไปเลย ไม่มีกิเลสเป็นพิษอยู่ภายในก็ไม่ทำให้เป็นโทษเป็นภัยแก่ผู้ใด

เรานี้สอนได้ทั้งทางภาคปฏิบัติ เอามาอย่างรอดเป็นรอดตายมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เรียนก็เรียนมาดั่งที่รู้ที่เห็น เขาให้ชื่อว่าเป็นมหา เรียนมาแก้กิเลสไม่ได้นะ แต่เป็นปากเป็นทางเพื่อทางเดินที่จะแก้กิเลส ถ้าเรียนเพื่อปฏิบัติเป็นประโยชน์ ถ้าเรียนแบบนกขุนทองนอนตะแคงกระดาก เรียนเท่าไรยิ่งเพิ่มทิฐิมานะให้สูงขึ้น ว่าเข้าได้ชั้นนั้น ชั้นนี้ ชั้นกิเลสเหี้ยมหิวมันมันไม่ได้ดูนะ ถ้าเป็นภาคปริยัติปฏิบัติ เรียนมาเท่าไรเปิดทางให้เพื่อเข้าสู่ทางภาคปฏิบัติฆ่ากิเลสๆ

ปฏิบัติมันถึงรู้ชัด เพียงเรียนเฉยๆ ไม่ได้รู้แน่ ท่านก็เรียนเราก็เรียน สั่งสมกิเลสเต็มหัวใจเพราะการเรียนมากต่อมาก ผู้ที่จะถอดถอนกิเลสเพราะการเรียนมีน้อยมาก ธรรมท่านสอนว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติคือภาคศึกษาเล่าเรียนเป็นปากเป็นทาง ปฏิบัติที่นี้ก้าวเดินตามเข็มทิศทางเดินที่ปริยัติบอกไว้ ปฏิเวธความเห็นผลของงานโดยลำดับลำดับ คือความรู้แจ้งๆ โดยลำดับๆ จนกระทั่งทะลุ นั่น ท่านสอนไว้ว่า ปริยัติ

ปฏิบัติ ปฏิเวธ ถ้ามีแต่ปริยัติ เรียนเฉยๆ มันก็เป็นนกขุนทอง ไม่มีภาคปฏิบัติไม่เกิดประโยชน์ เพราะการเรียนไม่ใช่สมบัติของตนเอง เป็นความจำเฉยๆ ภาคปฏิบัติเป็นสมบัติ รู้ตรงไหนเป็นของตัวตรงนั้นๆ รู้มากรู้น้อยเป็นของตัวโดยลำดับ รู้รอบปั๊กกิเลสขาดสะบั้นจิตจำเลย นั่น ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดเราจวนจะตายแล้ว ไม่ใช่มาพูดคุยไม่ให้ท่านทั้งหลายฟัง เอาความดีออกมาพูด รอดเป็นรอดตายมาอยู่ในป่าในเขาใครไปเห็นเราเมื่อไร

แล้วนิสัยนี้เป็นนิสัยผาดโผนเสียด้วย เอาจริงเอาจังมากทุกอย่างถ้าลงได้ทำอะไร พ่อแม่ครูจารย์ท่านยังได้รั้งเอาไว้ท่านรู้นิสัย ถ้ามันจะผาดโผนเกินไปท่านก็รั้งเอาไว้ ท่านรั้งอย่างจอมปราษฎนะ คือเรามันจอมโจร ท่านรั้งด้วยจอมปราษฎ์ หาอุบายพลิกไม่ได้บอกตรงๆ กลัวจะอ่อนเปียก ท่านหาอุบายเราก็รู้ เราก็ลดลงๆ นิสัยมันผาดโผนจริงๆ นะเรา ท่านเป็นฝ่ายแนะนำสั่งสอนจุดลากขึ้นไปท่านยังได้รั้งเอาไว้ คือมันผาดโผนมันจะตกเหว ไม่ใช่ผาดโผนจะขึ้นสวรรค์นิพพาน มันจะตกเหวจับขาลากเอาไว้ นั่นเหว ความผาดโผนถูกหรือไม่ถูก กำลังจิตมันไปได้แต่ผิดหรือถูกมันไม่รู้ จอมปราษฎ์ พับมองดูเลย ท่านรั้งเอาไว้ๆ

เราเทศที่สุดที่พ่อแม่ครูจารย์มันนี่ ไม่มีอะไรเหลือเลย เรียกว่าลงขนาดนั้นลง พ่อแม่ครูจารย์มันลงสุดเลย ไม่มีอะไรเหลือติดตัวว่ายตักค้างไม่ได้ลงท่านไม่มี หมดเพราะฉะนั้นมานี้ไปไปแล้วไปกราบท่าน องค์ประธานอยู่ที่นั่น พระธาตุของท่านอยู่ที่วัดสุทธาวาส หลักรใหญ่อยู่ที่นั่น จิตจึงพุ่งใส่นั่น ตั้งแต่มาจากกรุงเทพแล้วไปสองหนแล้วนะ นั่น มันจุใจ ไปหาพ่อแม่ครูจารย์นี้ แหม มันเบิกกว้างเว้งเว้งไปหมดอำนาจจิต อำนาจธรรม อำนาจความเมตตาของท่าน นี่ละอำนาจของธรรมเป็นอย่างนั้นนะ เมื่อจิตเบิกกว้างรับกันแล้วที่นี้เปิดโล่งหมดเลย ถ้าจิตยังไม่เปิดโล่งก็อาศัยธรรมของท่านมาเปิดทางๆ แล้วที่นี้ก็ปฏิบัติตามๆ เรื่อยๆ ที่นี้ก็เปิดโล่งรับกัน จำหมดเลย นั่น

พวกลูกพวกหลานเรียนหนังสือแล้วก็ให้มีภาคปฏิบัติไปตามๆ กันนะ อย่าสักแต่ว่าเรียน ใครเรียนก็เรียนได้ แต่การปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีนี่ยากนะ ให้เอาตรงนี้ติดแนบอยู่ตลอด เรียนเฉยๆ เรียนชั้นนั้นชั้นนี้ใครก็เรียนได้ สูงขนาดไหนก็ได้ แต่ตัวเลวจมอยู่ในส้วมในถ่านมันใช้ไม่ได้นะ ให้ปรับปรุงตัวเองให้เป็นคนดีไปพร้อมๆ กับการศึกษาเล่าเรียน เพราะเรียนเพื่อเป็นคนดี เบิกทางการทำมาหาเลี้ยงชีพไม่อดไม่อันคนมีความรู้ แล้วการประพฤติตัวไปอีกก็ยิ่งดีไปอีก ให้พากันปฏิบัติตัวไปด้วย ไม่ใช่เรียนเฉยๆ ถ้าเรียนเฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์ มีภาคปฏิบัติบั้นนั้นละประโยชน์เกิดแล้วๆ ให้พากันจำ

นี่ผ่านโลกมานานแล้วนะ ผ่านโลกมาได้ ๙๔ ปี จะเต็มวันที่ ๑๒ สิงหา อายุเรา จะ ๙๔ ปี วันที่ ๑๒ สิงหา นั่นแหละเกิดวันนั้น นี่จวนจะเต็ม ๙๔ แล้ว เรียกว่ารัตติกาลก็เรียกได้ มองโลกมานาน ดูโลกมานาน ทั้งทางโลกทางธรรมดู แก่มาเท่าไรนานมาเท่าไรยังดูละเอียดลออเพราะธรรมพาดู ไม่ใช่ดูเฉยๆ ด้วยวัย ธรรมพาดู ดูละเอียดลออมากทีเดียว พอมองเห็นปั๊บๆ นี่จิตมันจะวิ่งสติปัญญาโดยอัตโนมัติ มันจะวิ่งของมันปั๊บๆๆ แต่คนไม่รู้นะ ตาผ่านไปไหนหูผ่านไปไหนนี่สติปัญญามันเป็นอัตโนมัติมันจะวิ่งตามของมันปั๊บๆๆ บวกลบคูณหารๆ เสรีปล่อยๆๆ เรื่อย

นั่นละเรื่องของธรรม ธรรมภายในใจไม่มีอะไรติดข้องภายในใจด้วย กิเลสตัวเป็นก้างขวางคอขาดสะบั้นลงไปแล้วมีแต่ธรรมล้วนๆ เบิกกว้าง ออกไปไหนเป็นธรรมหมด แม้จะเสียงเป็นไฟก็ตาม ใจเป็นน้ำเป็นท่าเสียอย่างเดียวเสียงเหมือนฟ้าร้องบนอากาศ ร้องเปรี้ยๆ เดี่ยวฝนตกมาเย็น พอได้ยินเสียงฟ้า เอ้อๆ นี่ฝนจะตกนะ ห่าอะไรมารองๆ เสียงธรรมเหมือนฟ้ากระหึ่ม ครั้นเวลาฝนตกมาเย็น เป็นอย่างนั้น

ลูกหลานทั้งหลายให้พากันปรับปรุงตัวเอง อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเป็นบ้ากับโลกนะ โลกเวลานี้เป็นบ้ากันหนัก ส่งเสริมกิเลสตัณหา เรื่องกามตัณหามากที่สุด ราคะตัณหา อันนี้ออกหน้าจูงจุมูกจนจุมูกไม่มีเหลือละ มันจูงจุมูกสนตะพาย ราคะตัณหาตัวนี้รุนแรงมาก เอาธรรมะเข้ายับยั้งๆ กัน พออยู่ได้ไปได้ พัดกันได้ พัดกันได้ฟาดม้วนเสื่อได้ ไม่มีอะไรกวน ตัวเดียวเท่านั้นกวนสำคัญมากที่สุด ฟังให้ชัดเจน นี่เปิดธรรมให้รู้

ตัวนี้เป็นตัวที่หมุนตัวที่สุด วัฏวนคือตัวนี้ วัฏทุกข์คือตัวนี้ มหันตทุกข์คือตัวนี้ พอตัวนี้ขาดสะบั้นแล้วเหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่ ฟังซินะ บ้านร้างแต่มีคนอยู่ มีแต่คนมีสมบัติผู้ดี ไม่มีอันธพาลอาละวาดในบ้านในเรือนเข้าใจไหมละ คนชั่วอาละวาด คนดีมีเท่าไรก็สงบเย็น เหมือนบ้านร้างแต่มีคนอยู่ คือคนมีสมบัติผู้ดี ใจนี่กิเลสสร้างออกไปไหนมีใจสมบัติผู้ดี ใจเป็นธรรมอยู่ สงบเย็นไปหมด เป็นอย่างนั้นนะ ให้พากันพิจารณา

วันพรุ่งนี้พระจะมาเต็มศาลา พระจะมาทุกแห่งทุกหน ท่านเจ้าคุณใหญ่พามา ท่านพาลูกศิษย์ลูกหามา ถ้าพูดตามภาษาโลกก็เรียกว่าท่านลงใจในเรา ตั้งแต่เป็นหนุ่มด้วยกัน เป็นมหาเปรียญด้วยกัน ท่านเป็นมหาก่อนเรา เราเป็นตามท่านไป จากนั้นท่านก็แยกไปเป็นเจ้าคณะจังหวัดอะไรๆ ไปเลย เราเป็นเจ้าคณะกิเลส ฟาดกันไปในปี ท่านเป็นเจ้าคณะจังหวัดเรื่อยๆ มาจนเป็นเจ้าคณะภาค เดียวนี้ท่านก็เป็นผู้ใหญ่อยู่วัดโพธิ เราเป็นเจ้าคณะกิเลสชดกับกิเลส เอาเสียจนกระทั่งเป็นเจ้าคณะใหญ่ของกิเลส ตัวไหนเก่งมา นั่นเห็นไหมละ นี่เวลายันขาดแล้วกิเลสไม่มีตัวใดมาแทรกเข้าเลยในจิต จึงเรียกว่าสิ้น จึงเรียกว่าขาด

สมมุติว่าเขาจะมามากออกไปฆ่าต่อหน้าต่อตานี้ จะให้มีความโกรธความแค้นต่อเขาแม่เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี นั่นละกิเลสตัวเคียดแค้นหมด ทำอะไรให้มีก็ไม่ตายทิ้งเปล่า ๆ เต็มตัว ตายแบบเต็มตัว ถ้ากิเลสไม่มีแล้วเป็นอย่างนั้น ทำอย่างไรก็ไม่เป็นกิเลส ถ้ากิเลสมีแยะหนึ่งเป็นไฟ ธรรมแท้ไม่เป็นอะไร ตายแบบเต็มตัว ยังอยู่ที่เต็มตัว ไม่มีอาฆาตมาดร้ายต่อผู้ใดอะไรเลย ธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นกิเลสจะตายแล้วยังไม่แล้วนะ ยังอาฆาตมาดร้ายจองกรรมจองเวรกันเรื่อย ๆ

ดังที่ท่านแสดงไว้ น หิ เวเรน เวรานิ สมฺมุนฺตีธ กุทาจนํ ตลอดกาลไหน ๆ เวรย่อมไม่ระงับเพราะการผูกเวรผูกกรรมกัน นั่นท่านว่า ผูกไปเช่นไรเป็นลูกโซ่ไปเลย ก็มาเห็นยักษ์คนหนึ่ง แล้วก็ผู้หญิงมีลูกคนหนึ่ง วาระสุดท้ายที่เวรกรรมของเขาจะขาดก็ไปเจอพระพุทธเจ้า ยักษ์คนนั้นมาที่นั่น พอตีผู้หญิงแม่ลูกอ่อนก็มาที่นั่นคู่เวรกันมาที่นั่น พอมาเห็นก็ปรี่เข้าไปใส่เลยจะกินลูก พอกินลูกแล้วพอกินแม่ก็จะกินด้วยว้างั้น ผู้หญิงคนนี้ก็วิ่งเข้าประตูวัดเซตวัน วิ่งเข้าไป พอตีพระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่นั่นด้วย กำลังวิ่งไล่กันเข้าไป

พระพุทธเจ้า ไล่อะไรกันมา ๆ หยุด ต่างคนก็ต่างหยุด หยุดแล้วเรียกเข้ามาหาเลย พวกเธอนี้เคยเป็นกรรมเป็นเวรมาตั้งแต่ภพนั้น ๆ เรื่องราวมาตั้งแต่ใกล้กับพึงพอนท่านไล่มา ๆ ๆ จนเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต ก่อกรรมก่อเวรกันเรื่อยมาเลย พอมาถึงที่นั่นวันนั้นเป็นวาระสุดท้ายที่กรรมเวรที่ก่อกันมาจะขาดสะบั้น พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตัดให้ขาดสะบั้นไปเลย ทางนี้มาเรียกเข้ามาเลย ให้มาทั้งสองละ ยักษ์ตัวนั้นก็ให้มา แม่กับลูกก็ให้มา เข้มมาก็ชี้แจงเหตุผลให้ทราบ ว่าเธอนี้เคยก่อกรรมก่อเวรกันมานี้เท่านั้น ๆ นานเท่านั้น ๆ บรรยายให้ทราบ เห็นโทษหรือยัง นี่กำลังก่อกรรมก่อเวรอีก คราวนี้คนนี้จะกินลูกคนนี้ แล้วต่อไปคนนี้จะเคียดก็จะกินแม่กินลูกต่อกันไปอย่างนี้ตลอด

ดีวันนี้ได้พบตถาคต บอกงั้นเลย พระองค์ก็ชี้แจงโทษแห่งการก่อกรรมก่อเวรแก่กันไม่ใช่เป็นความสุข เป็นความทุกข์เหลือล้น เดียวนี้ก็เป็นความทุกข์มากที่สุดแล้ว ถ้าไม่เจอเรตตาคตสองคนนี้ก็จะเป็นความทุกข์ แม่ลูกก็จะตายยักซ์เอาไปกิน แม่ก็จะเคียดแค้นโกรธ พอตีมาเจอกันก็แสดงธรรมให้ฟัง พอแสดงธรรมให้ฟัง ยักซ์คนนั้นมันก็เป็นมนุษย์นี่นะ ได้สำเร็จพระโสดา ยักซ์คนนั้นสำเร็จ เลยสำเร็จด้วยกัน พอเรียบบร้อยแล้วพระองค์ยังทราบหมดเรื่องจิต เอ้า ที่นี้เป็นแม่ด้วยกันทั้งสอง เด็กคนนี้มีแม่สองคน คือแม่แต่ก่อนเป็นยักษ์นี่ แม่ของเด็กแท้ ที่นี้เป็นแม่ด้วยกันทั้งสอง ให้พากันเลี้ยงดูเป็นแม่ด้วยกัน ลูกคนเดียวนี่มีแม่สองคน

พระพุทธเจ้าเล็งญาณดูทราบหมดทุกอย่าง กรรมเวรหมดแล้ว เอ้า ที่นี้เอาลูกคนนี้ไปให้แม่ใหม่ชมน้อย ให้เอาลูกคนนี้ไปให้แม่ใหม่ชม แม่ใหม่คือยักซ์นั่นละ

เดี๋ยวนี้มาเป็นแม่แล้วจิตลงหมดแล้ว เป็นแม่แล้ว เอาไปให้แม่ใหม่อุ้ม พอแม่ใหม่ก้มลงจะหอมแก้มลูกใหม่เท่านั้นละ แม่เก้าร้องแหว็ด ๆ นึกว่าแม่ใหม่จะกินจะกลืนกิน เข้าใจใหม่ เพราะคิดไว้แล้วนี่นะ ก็เป็นภัยมหากภัยอยู่แล้ว เอาไปให้แล้วก้มลงมา นึกว่ายักษ์คนนั้นจะกินลูกเจ้าของร้องแหว็ด ๆ เลย คือไปหอมลูกใหม่ นั่นละเรื่องกรรมที่เป็น ท่านจึงบอกว่า น หิ เวเรน เวรานิ สมุมนฺติธ กุทาจนฺ ตลอดกาลไหน ๆ เวรย่อมไม่ระงับ เพราะการมีเวร

ผูกเวรกันไปเท่าไรก็ผูกกองทุกข์เหมือนลูกโซ่ต่อไปตลอด ให้ตัดกรรมตัดเวรอย่าถือกรรมถือเวร อย่าเคียดแค้นอาฆาตมาดร้ายต่อกัน ทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ให้อภัยไป แล้วเวรอันนี้ก็จะขาดไป จะไม่มีอะไรเงื่อนต่อให้เป็นกองทุกข์มหันตทุกข์ต่อไปอีก ท่านว่า นั่น พวกกันจำเอานะ วันนั้นก็พูดเท่านั้นละ ก่อกรรมก่อเวร

พระพุทธเจ้าเล็งญาณดู บอกยักษ์คนนี้กับแม่ลูก เธอไม่เคยเป็นกรรมเป็นเวรกันมา ก่อกรรมกันมาตั้งแต่โน้นเป็นปฐมจนกระทั่งปานนี้ นานแสนนาน ก็ภพที่ชาติก่อกรรมก่อเวรกันมา มาถึงจุดนี้ ท่านแสดงให้ทราบ นี่ถ้าไม่ได้พบเรตถาคตจะก่ออีก คือยักษ์ก็จะกินลูกของคน ๆ นี้ คนนี้ก็เคียดแค้นก่ออีกต่อไปอีก พอดีพระพุทธเจ้ามาตัดสินให้ขาด สำเร็จพระโสดา เชื่อบุญเชื่อกรรมเต็มที่แล้วโสดา โสดาแปลว่ากระแสรักษาแห่งพระนิพพานพาดถึงแล้วไม่เป็นอื่น จะพุ่งถึงพระนิพพานช้ากับเร็ว ๗ ชาติ ๓ ชาติ ๑ ชาติเท่านั้น เป็นอันว่ายุติ

(หลวงตามารับ วัดโพธิสมภรณ์ อุดรธานีมีหนังสือมา

สำนักงานเจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี (ธรรมยุต)

วัดโพธิสมภรณ์ อุดรธานี

วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

เรื่อง เชิญชวนพุทธศาสนิกชนรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

เรียน เจ้าคณะอำเภอธรรมยุตทุกอำเภอในจังหวัดอุดรธานี

เนื่องด้วยสถานีวิทยุและโทรทัศน์เสียงธรรมเพื่อประชาชน ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้ทำการออกอากาศธรรมะและคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยปฏิบัติพาพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต เป็นพระธรรมเทศนาของพระอริยะบูรพาจารย์ทั้งหลายตามที่กำหนดไว้ มีพระธรรมเทศนาของพระอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นต้น เพื่อให้ได้ประโยชน์ในเจตนาที่มีความเมตตาด้วยความมุ่งมั่น อุดทน เพียรพยายาม ของพระอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แม้วัยธาตุชั้นธ้ออ่อนลง แต่แรงใจที่เต็มเปี่ยม

ด้วยเมตตา ออกแสดงพระธรรมเทศนารับผ้าป่าช่วยชาติ ได้ทองคำ ดอลลาร์ เงินบาท นั้นเป็นอย่างหนึ่ง แต่ที่มุ่งหวังด้วยเมตตาเทศนาธรรมอบรมจิตใจให้รู้ได้เห็นธรรม อันยิ่งตามสมควร อันจะนำความสงบสุขร่มเย็นแก่ประชาชนและประเทศชาติต่อไป

ดังนั้นจึงเรียนมาเพื่อให้เจ้าคณะอำเภอดุสิตทุกอำเภอ ได้แจ้งการรับฟังพระธรรมเทศนา ทางสถานีวิทยุและโทรทัศน์เสียงธรรมเพื่อประชาชนตามอัธยาศัยที่เห็นสมควร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และแจ้งคณะพระสังฆาธิการในการปกครอง ตลอดจนพุทธศาสนิกชนทั่วไปให้ทราบโดยทั่วกัน

เรียนมาด้วยความเคารพนับถือ

พระราชวรालังการ

(เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี ธรรมยุต)

พระราชวรालังการ (ศรีบ เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี ธรรมยุตศรีบ) ท่านเป็นชั้นราชวรालังการ เจ้าคุณสามัญเบื้องต้น พระราชวรालังการ เทพ ชั้นธรรม รองสมเด็จ ชั้นสมเด็จ หลวงตาบัวนี่มันพิลึกกะ ถ้าวาดอกเตอร์ก็ได้ถึงสองดอกเตอร์ ดอกเตอร์รามคำแหงหนึ่ง แล้วดอกเตอร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น พุดถึงเรื่องดอกเตอร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น อธิการบดีหัวเราะก๊ากไม่ได้สติเลย คือเราพูดชั้น ๆ โถ ทำยังไงว่าจั้นนะ มานี้ก็เป็นหลวงตาบัวมา พอได้ดอกเตอร์แล้วนี้ ให้รีบไปบอกประกาศคนในเมืองจังหวัดขอนแก่นนั้นเสีย ออกไปจากนี้แล้วจะเป็นดอกเตอร์ออกไปนะ หัวใครเหยียบเหล็กหมุด บ้านเรือนใครพังไปเลย

หัวเราะก๊าก ๆ อู๊ย เอาขนาดนั้นเหอ ขนาดนั้นมันจึงสมดอกเตอร์เราว่า คือได้ดอกเตอร์สอง ดอกเตอร์รามคำแหง แล้วมาดอกเตอร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตอนดอกเตอร์นี้จะบอก เตือนเขา ให้ประกาศโดยด่วน ดอกเตอร์บัวจะออกจากนี้ไป เขาหัวเราะกันลั่น เวลามาลองตาบัวมาไม่มีอะไร ที่นี้เวลาออกไปมันเป็นดอกเตอร์แล้วอะไรราบไปหมดนะ เขาหัวเราะกันลั่น อธิการบดีมหาวิทยาลัยขอนแก่นหัวเราะลั่นเลย เขาไม่เคยได้ยิน พุดตลกแบบเรา

เรามันนิสัยทุกอย่างนั้นละ เห็นไหมเขียนไว้หน้าวัด “กูจะฟ้องท่านเปา มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน” คือว่า “กูจะฟ้องท่านเปา” ไปได้มาจากอำเภอกุฉีขาว เราไปส่งอาหารให้โรงพยาบาล พอไปทำยรถเขาเขียนว่า “กูจะฟ้องท่านเปา” พอกลับมาปั๊บ เราก็เอาอันนั้นมาตั้งต้นว่า “กูจะฟ้องท่านเปา” ต่อท้ายว่า “มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน” มันเป็นอย่างนั้นนะ นิสัยอันนี้มันเร็ว เรื่องตลกนี้ต่อเร็วที่สุดเลย “กูจะฟ้องท่านเปา” ทางนูนกุฉีขาว พอมาถึงนี้แล้ว “มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน” เป็นอย่างนั้นละ เอาละที่นี้ พอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ